

החל כבר ב-1970 להיווצר מחסור בחומר זה, שהלך וגבר בשנים הבאות.

● בית-החרושת הקיים הוא מיישן, והוא מורכב מצידוד של גרוטאות. הוא פועל על פי שיטה בריטית מלפני 20 שנה.

● אחרי המלחמה קנה המפעל הקיים יחידה נוספת, אך גם היא נקנתה, כדברי שיקה ירקוני, "מטלאים", הצידוד אינו מודרני ואינו אוטומטי לגמרי. (יחידה זו התחילה לפעול באוקטובר האחרון.)

● לפחות שלושה יומים ביקשו מעמד של "מפעל מוכר", כדי להקים מיפעלים של פי שיטות משבדה, משווייץ ומאצות-הברית. מקובל להניח כי השיטה האמריקאית היא הטובה ביותר בעולם, בשטח זה.

● כדי לזכות במעמד של "מפעל מוכר" (הכרוך בהטבות כלכליות שונות) היה על היוזמים לקבל המלצה של משרד הביטחון. המלצה זו קובעת שיש צורך חיוני בהקמת מיפעל כזה.

● משרד-הביטחון סירב כמשך שנים, בעקשנות מפליאה, לספק המלצה כזאת לכל יזם שביקש לשייך את המזנופיז של בית-החרושת שת הקיים, וכך לשחרר את צה"ל מן התלות המוחלטת בשרותו של בית-החרושת אחר, כושל, פגיע מדי כהינה ביטחונית, שכבר הוכיח את חוסר-האחריות הנוראה שלו — אם לא גרוע מזה — ערב יומי הכיפורים.

בתשובה לפנייתנו, ולאחר שבדק את הנושא, הגיב דובר משרד-המיסחר-והתע"ש, ג'ד סואן: "הגיעו אלינו לא-מעט תלונות כלפי בית-החרושת המסויים. "טיפלנו בכל תלונה ופינינו למיפעל בר דרישות שונות. הצרה היתה לפנינו מיפעל על מונופוליסטי. כל-עוד אין מיפעל נוסף בשטח זה. ברור שהאמצעים שבדינו לאכוף עליהם את דרישותינו הן אפסיות. המיפעל הוא בעל דרגת חשיבות עליונה. והרי אין אנו יכולים לסגור אותו. "מדיניות משרדנו היא לעודד הקמת בית-החרושת נוסף, בשטח זה."

כאשר נשאל כיצד מתוישבת כוונת-עידוד זו עם העובדה שמיש"רדי-הביטחון הסם כל אפשרות להיקים מפעל נוסף, כאשר נמנע מדי ספק לזמזום המוצאות מתאימות, השיב: "זהו כבר נושא שלא נימצא בתחום טיפולנו. הנושא שייך דמישרד-הביטחון."

מילת כבוד

ק אחרי יום-הכיפורים נאות משרד הביטחון להעניק המלצה להקמת מיפעל נוסף.

למי ניתנה המלצה זו? הוזכרה המלצה היא שייקה ירני קוני. הוא התחבר עם משקיע יהודי די חשוב מאירופה, וזה כהמלצת משרד-הביטחון, וכתוצאה מכך כמענקים גרושים וכהלוואות כתנאי אים נוחים.

בשבוע שעבר אותר סופית מקומו של המפעל החדש. הוא יעלה 23 מיליון לירות. מהן תשעה מיליון כהשקעה עצמית של המשקיע הזר וירקוני, והשאר מענקים והלוואות ממשלתיות.

"מדוע דווקא ירקוני? מדוע אדם הדי קשור במיפעל הקיים? האם רק מפני שיש לו קשרים עם כל המיזמים במדינה?" ועם אחד היוזמים האחרים. שלא הצליח לקבל המלצה, למרות שגם הוא קשור במיפעל המספק חומר ביטחוני לצה"ל.

על כך ירקוני עצמו: "ביקשתי להקים מיפעל מוכר בבאר-שבע. לפני מילחמת יום-הכיפורים. משרד-הביטחון דחה את הבקשה. בלי מעמד של מיפעל מוכר, אני לא מוכן להשקיע גרוש. ולא לייעץ למישהו להשקיע גרוש."

מדוע קיבל דווקא הוא את ההמלצה למיפעל חדש? "איני יודע מדוע דא הוכנסו די עסק יזמים אחרים, ומה היו שיקולי משרד-הביטחון. תצטרך לשאול את הפקידים.

"אני מסכים בפה מלא שצריכים לתת את כל הזכויות לנושא, ולא לאדם. מתן זכויות לאנשים, ולא לנושאים, זהו נוהל פסול שהשתרר בארץ. אם היו בקשות אחרות, ולא נתנו להם מה שנתנו לי, אין לי תשובה לכך. "אני נותן לך את מידת-הכבוד שלי שלא שיחרתי אף אחד."

החוטני של חני ואני

ל "מנגה", שכבש את חופי אירופה וארצות-הברית בסערה, הגיע לחוף תל-אביב. הטנגה, או בעברית, החוטיני, שכן, הביקני המינימלי הזה מורכב מארבע משולשים: שנים מכסה-לא-מכסה את החזה, אחד מכסה-לא-מכסה את קידמת הירך חלק התחתון של הגוף, והשלישי מכסה את הישבן. בין המשולשים מקשרים חוטים דקים. שגדמה כאילו כל נגיעה קלה בהם תרופף את הקשרים ואיטרטו יתגלה לבוש חווה אימנו במלוא הדור.

החלוצות שהביאו את הטנגה לחוף תל-אביב הן שתיים מהיפות ביותר שראה חוף שרתון מימיו. וחוף שרתון, כידוע לכל תל-אביבי המכבד עצמו, הוא חוף החתיכות. אך, כאמור, השתיים, שהעלו בהחלט את רמת החתיכות בחוף, הן דווקא אורחות-לרגע או נכון יותר אורחות לשבועיים. אלו הן הדוגמנית הישראלית המצליחה ומלכת-המים לשעבר חני פרי, וחברתה, דוגמנית-הצמרת האמריקאית אן ג'אגר (לא). אין לה שום קשר למיק ג'אגר המפורסם. אפילו שלא היתה מתנגדת אם כן היה).

אן וחני הן חברות בלב-ונפש, וטוענות כימעט-במקהלה שהן בעצם אחיות. הן הכירו כשערכו סידרת תצלומים עבור חנות הכליבו הניו-יורקית הנודעת מייסוס. הן צילומים התקיימו מחוץ לניו-יורק. הן שוכר

בחוף תל-אביב: מעריצים נלהבים מוחאים כפיים

נו באותו חדר, ומאז לא נפרדו. הן מבלות יחד, אוכלות יחד, עובדות יחד, ועושות קניות יחד. לא, הן לא אוהות יחד. לכל אחת מהן יש חבר פרטי, שהוא יהודי טוב, כמובן גם עשיר מאור. החבר של חני פרי שהיתה כבר נשואה, בעבר, לישראלי יגאל רוזנברג, הוא איש-עסקים יהודי בשם ג'רי כהן. הם נמצאים אים יחד כבר שלושה חודשים, וג'רי אפילו מפטט עם חני בעברית. שכן הוא תלמיד-ישיבה לשעבר.

החבר של אן, שהיא בהחלט לא יהודיה, הוא רוברט טנקו, עורך-דין במקצועו ו-מייצג בעיקר שחקנים ודוגמניות. אן ורוברט מתגוררים יחד מזה שנה וחצי בניו-יורק, ובהחלט מנהלים רומן רציני. אס-כי אינם מהירים להתחתן. כשבאו שתי היפהפיות האלו וסיפרו לי-חברים שלהן שהן יוצאות לטיול משותף, היססו החברים. אחרי הכל, עם מראה כמו שלהן, קשה להניח שלא ימצאו מתנדבים להורות להן את הדרך. אך לבסוף שוכנעו עליידי שתי הנערות העצמאיות, כי טובות

